

[Hauch.]

til Tyskland, uden at man samtidig behøvede at foretage Indkøb i Tyskland til Dækning deraf, idet Beløbene laa der. Man kan for mig udmærket godt have den Anskuelse, og den kan vi diskutere, at man deler Sol og Vind lige, og at man af Hensyn til de beskyttede Erhverv ikke er i Stand til at gaa videre med Hensyn til Samhandelen med Tyskland. Men sig det saa rent ud i Stedet for at give Befolkningen den Forestilling, at det er Forhold, som vi ikke selv er Herre over. Jeg synes, den højtærede Udenrigsminister i dette Forhold skulde placere sig paa en saadan Maade, at der ikke kunde være Anledning til at rejse berettiget Kritik mod ham vedrørende disse Spørgsmaal. Det er en ærlig Sag at sige: Vi ønsker ikke at udvide vor Landbrugseksport, for vi skal bevare den Udvidelse af Industrien, den beskyttede Hjemmeindustri, som har fundet Sted, siden vi fik Valutacentralen. Saa kan vi kæmpe derom. Men man skal ikke give det Udseende af, at Eksportmulighederne ikke foreligger, naar det faktiske Forhold er, at Tyskland ønsker vore Varer, ønsker at faa leveret Landbrugsvarer for de Beløb, som henligger, og som vi har købt Varer for i det paagældende Land. Endeløse Diskussioner om disse Forhold tjener ikke vore fælles Interesser, langtfra, og jeg vil derfor haabe og tro, at vi kan faa det saadan i Fremtiden, at vi ikke skal diskutere med hinanden om, hvordan Forholdene ligger, men faar dette fuldt klarlagt; saa kan vi slaas om, hvorvidt det er berettiget, at vi tilrettelægger det hele paa den Maade, vi gør.

Her kommer jeg til det, som det be- drøver mig at maatte sige til den højtærede Udenrigsminister. Han burde efter min Mening som vores allesammens Udenrigsminister være den Mand, der først og fremmest bidrog til at skabe Klarhed over de Forhold, som vi i det hele taget er i Stand til at klarlægge. Jeg har heller ikke opgivet Haabet om, at vi kan naa dertil, men hidtil er det ikke lykkedes, og naar jeg læser det Referat af Forhandlingerne i det høje Folketing, hvor den højtærede Udenrigsminister har udtalt sig om disse Emner, kan jeg ikke se, at han har skabt den Klarhed, som det var ønskeligt at naa til. Derfor er det, jeg har fundet det nødvendigt at give denne Redegørelse i det høje Landsting.

Stein: Det er noget urimeligt, at dette høje Ting altid i sidste Øjeblik, paa Samlingens sidste Dage, hvor det fyger os om Ørerne med Lovforslag, der skal hastes igennem, skal beskæftige sig ogsaa med Rigets

Finanslov. Naar det overhovedet kan forsvares, er det ud fra dette, at den egentlige Budgetforhandling har fundet Sted i det andet høje Ting, og at dette høje Ting i det væsentlige kun har en mere formel Opgave, nemlig at kontrolere, at det foreliggende Finanslovsforslag er i Overensstemmelse med de almindelige Love. Med Henblik paa dette sidste har jeg saa lidt som den foregaaende Taler noget at indvende, men ogsaa jeg vil gerne benytte Lejligheden til at fremsætte nogle enkelte Bemærkninger.

Jeg vil begynde med at sige, hvad jeg har sagt tidligere paa dette Sted, at med Hensyn til Finansernes Stilling er der ikke noget at klage paa. Naar jeg gentager det, er det, fordi jeg mener, det kan være nyttigt, at det understreges, fordi der trods alt mange Steder er en Mistillid med Hensyn netop til den finansielle Stilling her i Landet, en Mistillid, der bunder i Tvivl over for det økonomiske System, som i Øjeblikket er raadende.

Men selv om Finansernes Stilling er god nok, er dermed ikke sagt noget om, hvorledes det gaar med Landets almindelige økonomiske Forhold. Det kan maaske vække til Eftertanke, naar man paa det foreliggende Budget standser ved Socialministeriet, hvis Udgiftsbeløb andrager op imod 200 Mill. Kr., nærmere bestemt 177—178 Mill. Kr., og saa f. Eks. sammenligningsvis ser paa Handelsministeriets 7—8 Mill. Kr. Der er for saa vidt noget symbolsk i dette. Ikke i den Forstand naturligvis, at man kan ønske, at Handelsministeriets Budget skulde svulme op til de store Tal, men bag Socialministeriets anselige Tal øjner man det, som i Virkeligheden i Øjeblikket er dette Samfunds Svøbe, den store Arbejdsløshed, og man kunde ønske, at Handelsministeriets Budget i højere Grad gav Udtryk for en mere aktiv Indstilling. Andre Steder i Verden, i de fleste andre Lande, sætter man i ganske anden Grad end herhjemme planmæssigt ind paa at støtte og fremme den udenrigske Handel, støtte og fremme Eksportmulighederne, overalt hvor det kan ske. Forholdet er jo dette, at Landets Erhvervsvirksomhed, ligegyldigt om den bunder i Landbrug, Industri, eller hvor den har sit Udspring, munder ud i Handel, og at en Nation ikke kan leve af indendørs Omsætning. Det, det drejer sig om, er netop Eksporten. Det, det gælder om, er at tilføre Nationen Værdier udefra, og Betydningen heraf har man i de sidste Par Aar faaet et levende Indtryk af i de store Konjunkturindsejlinger, som Skibs-